

Čís. 13282.

Ku platnému postupu pohledávky není třeba, by postupník měl za postupitelem pohledávku v téže výši jako jest postoupená pohledávka.

Předmětem platného postupu může býti i nárok dědice na pozůstalost, třebaže není ještě jisto, jakým způsobem a v jaké výši tento nárok dojde uskutečnění.

Byl-li převzat nárok dědice na pozůstalost bez příslušných povinností, nejde o kup dědictví podle § 1278 obč. zák., nýbrž o postup nároku ve smyslu § 1392 obč. zák.

(Rozh. ze dne 10. února 1934, Rv II 498/32.)

Žalované byla povolena proti Janu J-ovi k vydobytí peněžitých pohledávek exekuce zabavením a příkázáním k vybrání dlužníkovy pohledávky za Robertem B-em z pozůstalosti po Richardu B-ovi. Žalující firma, tvrdíc, že jí dlužník postoupil pohledávku z dědictví za Robertem B-em, domáhala se nepřipustnosti exekuce. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Žalobkyně netvrdila, že se postup stal jen k zajištění, nýbrž že jí dlužník postoupil svou dědickou pohledávku do »vlastnictví«, čímž je rozuměti převod nároku, který postupitel měl na pozůstalost, vlastně na její část jako dědic, a to před exekucí jejím zabavením. Správně proto uplatňovala, navrhuje, aby výkon exekuce na tuto pohledávku vyplývající z tohoto nároku na základě dědické dohody byl prohlášen nepřipustným, námitky proti exekuci žalobou podle § 37 ex. ř. a nikoliv podle § 258 ex. ř. Jest proto jen zkoumati, zda opodstatněn jest dovolací důvod, prováděný v tom smyslu, že žalobkyni nepřislušelo právo, bránící výkonu exekuce. Žalobkyně přednesla, že dlužník postoupil jí sporný nárok, a nabídla o tom důkaz svědky. Když pak na základě provedených důkazů odvolací soud zjistil, že W., který jejím jménem učinil s obchodním dlužníkem postupní smlouvu, vedl samostatně její obchod, uznal správně, že smlouva se platně stala, třebaž žalobkyně nepřednesla, že W. byl od ní zmocněn. Výtku dovolatelova, že to právnicky neodůvodnil, je bezpodstatná, poněvadž poukaz na to, že W. vedl obchod žalobkyně, svědčí o tom, že odvolací soud měl na mysli čl. 47 obch. zák. Že pouhé přijetí postupu k úhradě obchodního dluhu patří k právním jednáním, která provoz takové obchodní živnosti obyčejně sebou přináší, jest samozřejmé. Pro názor dovolatelův, že se postup mohl platně státi jen do výše pohledávky, kterou žalobkyně měla tehdy za dlužníkem, není opory v zákoně (srovnej rozh. č. 7097 sb. n. s.). Neobstojí též výtku, že »pohledávka« v době postupu nebyla dostatečně určitá. Podle zjištění nižších soudů postoupil dlužník žalobkyni nárok na pozůstalost resp. její část po Richardu B-ovi a z vývodů dovolatelových, že dlužník věděl, že z této pozůstalosti bude něco dědit, plyne,

že připouští, že šlo o nárok, který mu jako dědici příslušel. Poněvadž šlo o nárok a nikoliv o pohledávku proti třetí osobě, nepřichází tato vůbec jako dlužník v úvahu. Nevadilo proto požadavku určitosti, že nebylo ještě jisto, jakým způsobem dojde nárok uskutečnění a v jaké výši, ježto vlastností dlužníka jako dědice a jmenováním určité pozůstalosti byl vymezen nárok ten tak, že co do jeho vzniku nemohlo býti pochybnosti. Kupitel dědictví nevstupuje podle § 1278 obč. zák. jen v práva, nýbrž i v závazky prodatele. V souzeném případě nebylo zjištěno, že dlužník prodal dědictví s příslušnými povinnostmi, nýbrž, že postoupil nárok, který měl na pozůstalost. Nelze proto spornou úmluvu považovati za kup dědictví, a nebylo k platnosti její třeba formy notářského spisu.

Čís. 13283.

Stalo-li se odvolání bezpředmětným, nemohl odvolací soud rozhodovati ani o odůvodnění odvolání.

(Rozh. ze dne 15. února 1934, R I 1290/33.)

Rozsudek pro zmeškání, vyneseny okresním soudem v B. dne 1. července 1933, byl usnesením téhož soudu ze dne 31. srpna 1933 zrušen. Vzhledem k tomu odmítl odvolací soud usnesením ze dne 13. listopadu 1933 jako bezpředmětné odvolání z rozsudku prvního soudu ze dne 1. července 1933.

Nejvyšší soud nevyhověl odvolatelovu rekursu proti usnesení odvolacího soudu.

Důvody:

Odvolání žalovaných směřovalo proti rozsudku pro zmeškání vnesenému okresním soudem v B. dne 1. července 1933. Poněvadž však tento rozsudek byl zrušen usnesením tohoto okresního soudu ze dne 31. srpna 1933, jež nabylo právní moci, stalo se odvolání, jež se rovněž domáhalo zrušení uvedeného rozsudku, bezpředmětným a bylo proto právem odmítnuto. Názor stěžovatelů, že odvolací soud měl rozhodnouti aspoň o odůvodnění odvolání, nemá opory v zákoně, poněvadž odvolací soud rozhoduje o odvolání jako takovém, nikoli o tom, co bylo uvedeno k jeho odůvodnění, nelze-li vyřídit odvolání věcně z důvodů jakýchkoli.

Čís. 13284.

Zákon ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n., o základních ustanoveních soudního řízení nesporného.

Usnesení nesporného soudce o povolení donucovacích opatření podle § 50 odst. (6) zákona čís. 100/1931 sb. z. a n., nestalo se povole-